

Mál nr. 158/2013
M og V v/ slysátryggingar ökumanns bifreiðarinnar X.

Umferðarslys á Snæfellsnesi 10. júní 2012.

Gögn.

1. Málskot móttakið 19. apríl 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 15. maí 2013.

Málsatvik.

M ók bifreiðinni X eftir Útnesvegi á Snæfellsnesi þegar hún missti stjórn á bifreiðinni þann 10. júní 2012. Bifreiðin lenti utan vegar á hvolfi í kjölfarið. V hefur hafnað því að greiða bætur úr slysátryggingu ökumanns vegna slyssins og telur að félagið eigi að losna úr ábyrgð að fullu sökum þess að háttsemi M við aksturinn hafi verið stórkostlega gálaus, sbr. bréf V dags. 28. september 2012. V byggir aðallega á skýrslu frá Aðstoð&Öryggi dags. 21. september 2012 þar sem fram kemur að líklegur ökuhraði hafi verið 125 km/klst auk framburðar vitnis um aksturslag M rétt áður en hún missti stjórn á bifreiðinni.

M telur að hún hafi ekki sýnt stórkostlegt gáleysi við aksturinn. M mótmælir sönnunargildi skýrslu um ætlaðan ökuhraða þar sem hennar er einhliða aflað af hálfu V. M telur einnig að skýrslan sé háð verulegum annmörkum þar sem niðurstöður séu ekki skýrlega rökstuddar. M telur einnig að þó ökuhraði hafi verið 125 km/klst þá sé ekki hægt að fullyrða um að aka á slíkum hraða teljist stórkostlegt gáleysi. M bendir einnig á að ósannað sé að ökuhraði hafi leitt til slyssins, en hún hafi greint frá því strax á vettvangi að ástæða þess að hún missti stjórn á bifreiðinni hafi verið sú að eitthvað hafi hlaupið fyrir bifreiðainna. Einnig bendir M á að þó um stórkostlegt gáleysi væri að ræða þá réttlæti það ekki takmörkun ábyrgðar V að fullu. M vísar til nokkurra dóma Hæstaréttar máli sínu til stuðnings, þ.á.m. Hrd. 107/2009, Hrd. 591/2007, Hrd. 623/2012 og Hrd. 689/2010.

V telur að M hafi sýnt alvarlegt og vítavert frávik frá þeirri háttsemi sem hún með réttu átti að viðhafa við akstur bifreiðarinnar X og hafi með því sýnt stórkostlegt gáleysi í skilningi váttryggingarskilmála, 27.gr. og 90.gr. laga um váttryggingarsamninga og 2.mgr. 88.gr. umferðarlaga nr. 50/1987. V vísar einnig til þess að í málinu liggja fyrir áðurnefnd skýrsla um ætlaðan ökuhraða M, sem hafi verið langt yfir leyfilegum hámarkshraða, hjólför á vettvangi styðji það að hratt hafi verið ekið sem og framburður vitnis um aksturslag M skömmu fyrir slysið, en það hafi borið um mikinn hraða og að bifreiðin hafi verið staðsett á öfugum vegarhelmingi. V telur að aksturslag M hafi farið í bága við 14. og 36.gr. umferðarlaga og það séu skýr orsakatengsl milli þess og slyssins. V vísar til úrskurða nefndarinnar í málum nr. 341/2012 og 443/2012 máli sínu til stuðnings.

Álit.

Ágreiningur í málinu lýtur að því hvort M hafi við akstur bifreiðarinnar X sýnt stórkostlegt gáleysi. Um slysátryggingu ökumanns V gilda váttryggingarskilmálar sem hafa stoð í ákvæðum umferðarlaga og laga um váttryggingarsamninga. Í málalíbúnaði V hefur verið vísað bæði til 27. og 90. gr. laga um váttryggingarsamninga sem og 2. mgr. 88. gr. umferðarlaga. Nefndin bendir til skýringa á ummæli Hæstaréttar í Hrd. 194/2011 þar sem kemur fram að vegna eðlis slysátryggingar ökumanns þyki rétt að 2. mgr. 27. gr. laga um váttryggingarsamninga eigi við um þá váttryggingu.

Þegar metið er hvort ökumaður hafi sýnt stórkostlegt gáleysi í skilningi váttryggingarskilmála og áðurnefnds lagaákvæðis verður að hafa í huga að V hefur sönnunarbyrði um það að takmörkunarheimildir þess eigi við. Í málinu liggur fyrir lögregluskýrsla en í henni er ekki að ráða nákvæmlega hverjar aðstæður voru þegar M missti stjórn á bifreiðinni. Ekki voru vitni að þeim atburði, hvar á veginum bifreiðin var eða ökuhraða þegar bifreiðin valt. Þó haft sé eftir vitni að mat þess, skömmu fyrir atburðinn, á aksturslagi M og það að ekki hafi verið gætt nægilegrar

varúðar, verður það ekki lagt að jöfnu við aðstæður á þeim tímapunkti þegar M missti stjórn á bifreiðinni. Ekki verður skýrsla Aðstoðar&Öryggis heldur lögð til grundvallar sem óyggjandi sönnunargagn um ökuhraða þar sem hennar er einhliða aflað og ekki koma fram ítarlegar skýringar og röksemdir fyrir þeirri aðferðafræði sem beitt er eða þeim forsendum sem eru lagðar til grundvallar til að komast að niðurstöðu um ætlaðan ökuhraða. Þegar til þessa er litið verður litið svo á að V hafi ekki sýnt fram á með nægilega skýrum sönnunargögnum að M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við akstur X í greint sinn. Ekki eru því efni til að takmarka ábyrgð félagsins úr slysatryggingu ökumanns m.t.t. vátryggingarskilmála og 2.mgr. 27.gr. laga um vátryggingarsamninga.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns bifreiðarinnar X hjá V.

Reykjavík 4. júní 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.